

Innhold

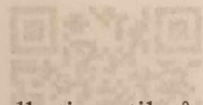
1. Guds kjærlighet 2

Guds kjærlighet

Både naturen og åpenbaringen vitner om Guds kjærlighet. Vår Far i himmelen er kilden til liv, visdom og glede. Se på alt det vakre og underfulle i naturen! Tenk på hvor vidunderlig alt er avpasset, ikke bare etter menneskenes men etter alle levende skapningers lykke og behov. Sollyset og regnet som gleder og forfrisker jorden, så vel som åser, sjøer og sletter, taler til oss alle om Skaperens kjærlighet. Det er han som sørger for alt det vi trenger. Eller som salmisten så vakkert uttrykker det: «Alles øyne venter på deg, og du gir dem mat i rette tid. Du åpner din hånd og metter alt som lever, med det som godt er» (Sal 145,15.16).

Gud dannet mennesket fullkomment hellig og lykkelig. Den vakre jorden stod frem fra Skaperens hånd uten noe tegn på forfall eller skygge av forbannelse. Det er overtredelse av Guds lov, kjærlighetens lov, som har ført ulykke og død med seg. Men til og med i den lidelse som synden har ført til, kommer Guds kjærlighet til syne. Vi leser at Gud forbannet jorden for menneskets skyld (1 Mos 3,17). Tornene og tistlene, de vanskeligheter og prøvelser som fyller livet med

møye og bekymring, skulle tjene til vårt beste. De hører med i Guds plan for å løfte oss opp av den ødeleggelse og nedverdiggelse som synden har ført over oss. Selv om verden har falt, finner vi ikke bare sorg og elendighet. Selve naturen bringer budskap om håp og trøst. På tistlene er det blomster, og tornene er dekket med roser. På hver knopp som åpner seg, og på hvert gresstrå som spirer frem, står det skrevet at Gud er kjærlighet. De vakre fuglene som lar luften gjenlyde av glade sanger, de fargeglade blomstene som i sin fullkommenhet fyller luften med duft, de høye trærne i skogen med sin frodige drakt av levende grønt – alt dette vitner om at Gud har omsorg for oss som en far, og at han ønsker å gjøre sine barn lykkelige.

Guds ord åpenbarer hans karakter. Han har selv uttalt seg om sin uendelige kjærlighet og miskunnhet. Da Moses ba: «La meg da få se din herlighet!» svarte Herren: «Jeg vil gå forbi deg i all min godhet.» Dette er hans herlighet. Herren gikk forbi Moses og ropte: «Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunn og sannhet! Han lar sin miskunn vare i tusen slektledd; han tilgir synd og skyld og brott.» Han «holder ikke evig fast på vreden, han vil gjerne vise miskunn», for han er «langmodig og rik på miskunn» (2 Mos 33,18.19; 2 Mos 34,6.7; Mi 7,18; Jona 4,2).

Gud har knyttet våre hjerter til seg ved utallige vitnesbyrd i himmelen og på jorden. Han har søkt å åpenbare seg for oss gjennom naturen så vel som i de inderligste og ømmeste bånd som menneskehjertet kjenner. Men dette er likevel bare

en ufullkommen fremstilling av hans kjærlighet. Til tross for alle disse beviser har han som er fienden av alt godt, forblindet menneskenes sinn, slik at de kom til å betrakte Gud med frykt. De tenkte på ham som en streng og uforsonlig Gud. Den onde fikk menneskene til å forestille seg Gud som et vesen med en ubøyelig rettferdighet som det mest fremtredende karaktertrekk, en streng dommer, barsk og fordringsfull overfor sine skyldnere. Han gav det inntrykk at Skaperen ivrig speider etter menneskenes feil og mangler, så han kan sende straffedommer over dem. Det var for å fjerne denne mørke skygge og vise verden Guds uendelige kjærlighet at Jesus kom og tok bolig blant mennesker. Guds Sønn kom fra himmelen for å åpenbare Faderen.

«Ingen har noen gang sett Gud, men den enbårne, som er Gud, og som er i Faderens favn, han har vist oss hvem han er.» «Heller ikke kjenner noen Faderen uten Sønnen og den som Sønnen vil åpenbare det for.» Da en av disiplene kom med dette ønsket: «Herre, vis oss Faderen!» svarte Jesus: «Kjenner du meg ikke, Filip, enda jeg har vært hos dere så lenge? Den som har sett meg, har sett Faderen. Hvordan kan du da si: Vis oss Faderen?» (Joh 1,18; Matt 11,27; Joh 14,8.9).

Jesus skildret sin oppgave på jorden med disse ord: Herren har «salvet meg til å forkynne et gledesbudskap for fattige. Han har sendt meg for å kunngjøre at fanger skal få frihet og blinde få synet igjen, for å sette undertrykte fri» (Luk 4,18). Dette var hans arbeid. Han gikk omkring og gjorde godt og helbredet alle som var underkuet av djevelen. Det var

hele landsbyer hvor sykdom og nød var forsvunnet fra hvert eneste hjem, fordi Jesus hadde vært der og helbredet de syke. Hans virksomhet vitnet om at han var salvet av Gud. Alle hans handlinger var uttrykk for kjærlighet, miskunnhet og medlidenhet. Han hadde medfølelse med menneskenes barn. Han tok på seg deres natur for å komme dem til hjelp i deres nød. De fattigste og mest uanselige var ikke redde for å gå til ham. Til og med småbarna følte seg tiltrukket av ham. De ville gjerne klatre opp på knærne hans og se inn i det tankefulle ansiktet, som lyste av mildhet og kjærlighet.

Jesus holdt ikke et eneste sannhetsord tilbake, men han uttalte det alltid i kjærlighet. I sin omsorg for folket viste han den største takt. Han var omtenksom, vennlig og oppmerksom. Aldri var han hensynsløs, aldri talte han et unødvendig strengt ord, aldri lot han en unødig smerte ramme et følsomt sinn. Han irettesatte ikke menneskelig svakhet. Han fremholdt sannheten, men alltid på en kjærlig måte. Han fordømte hykleri, vantro og synd, men det var tårer i hans øyne når han uttalte sine skarpe irettesettelser. Han gråt over Jerusalem, den byen han elsket, men som ikke ville ta imot ham, «veien, sannheten og livet». De hadde forkastet ham, Frelseren, men han behandlet dem med øm medlidenhet. Han levde et selvfornektende liv med dyp omsorg for andre. Hvert eneste menneske var verdifullt i hans øyne. Selv om han alltid opptrådte med guddommelig verdighet, viste han det ømmeste hensyn til hvert eneste medlem av Guds familie. I hans øyne var alle mennesker

falne, og det var hans oppgave å frelse dem.

Slik er Kristi karakter som den kom til syne i hans liv. Og dette er Guds karakter. Fra Faderens hjerte flyter det strømmer av guddommelig medfølelse som viste seg hos Kristus, ut til menneskene. Jesus, den ømme, miskunnelige frelser, var Gud «åpenbart i menneskers skikkelse» (1 Tim 3,16).

Jesus levde, led og døde for å gjenløse oss. Han ble en «sorgens mann» for at vi kunne få del i en evig glede. Gud tillot sin elskede Sønn, som var «full av nåde og sannhet», å forlate en ubeskrivelig herlig verden og komme til en verden som var fordervet og ødelagt av synd, formørket av dødens og forbannelsens skygge. Han tillot ham å forlate sin egen kjærlighets favn og englenes hyllest for å møte skam, forhånelse, hat og død. «Straffen lå på ham for at vi skulle ha fred» (Jes 53,5). Se ham i ørkenen, i Getsemane og på korset! Guds plettfrie Sønn tok syndens byrde på seg. Han som hadde vært ett med Gud, kjente i sitt innerste vesen den fryktelige atskillelse mellom Gud og menneskene som synden førte med seg. Denne smertefulle erkjennelse fikk ham til å rope i angst: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» (Matt 27,46). Det var byrden av synd, følelsen av dens forferdelige avskyelighet og av den atskillelse som den bringer mellom mennesket og Gud, som knuste Guds Sønn's hjerte.

Men dette store offer hadde ikke til hensikt å gjøre Gud kjærlig innstilt overfor oss, å gjøre ham villig til å frelse. Nei! «For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn,

den enbårne» (Joh 3,16). Det er ikke på grunn av den store forsoningen Faderen elsker oss. Han fikk i stand forsoningen fordi han elsker oss. Kristus var mellommannen for hans uendelige kjærlighet til en fallen verden: «Det var Gud som i Kristus forsonte verden med seg selv» (2 Kor 5,19). Gud led sammen med sin Sønn. I Getsemanes dype smerte og i døden på Golgata betalte den evige Guds kjærlighet prisen for vår gjeløsning. Jesus sa: «Faderen elsker meg fordi jeg gir mitt liv for siden å ta det tilbake» (Joh 10,17). Det vil si: «Min Far har elsket dere så høyt at han elsker meg enda høyere fordi jeg gav mitt liv for å gjenløse dere. Fordi jeg ble deres stedfortreder og pant, fordi jeg gav avkall på mitt liv og tok på meg deres skyld og overtredelse, er jeg blitt enda kjærere for min Far. For ved mitt offer kan Gud være rettferdig og likevel gjøre den rettferdig som tror på Jesus.»

Ingen annen enn Guds Sønn kunne forløse oss, for ingen annen enn han som var i Faderens favn, kunne forklare ham. Bare han som kjente høyden og dybden av Guds kjærlighet, kunne åpenbare den. Ikke noe mindre enn det uendelige offer som Kristus brakte for falne mennesker, kunne gi uttrykk for Faderens kjærlighet til den fortapte menneskehet.

«Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne.» Han gav ham ikke bare for at han skulle leve blant mennesker, bære deres synder og dø som et offer for dem. Han gav ham til den falne slekt. Kristus skulle bli ett med menneskene, med deres interesser og behov. Han som var ett med Gud, har knyttet seg til menneskene med bånd som aldri

skal briste. «Derfor skammer ikke Sønnen seg over å kalle dem brødre» (Hebr 2,11). Han er vårt offer, vår talsmann, vår bror. Han bærer vår menneskelige skikkelse ved Faderens trone, og er til evige tider ett med den falne slekt som han har gjenløst. Han er Menneskesønnen. Og alt dette ble gjort for at menneskene skulle bli løftet ut av den fordervelse og fornedrelse som synden hadde ført dem ut i, og for at de skulle avspeile Guds kjærlighet og få del i hellighet og glede.

Den pris som ble betalt for vår gjenløsning, vår himmelske Fars uendelige offer da han gav sin Sønn i døden for vår skyld, burde gi oss et klarere syn av hva vi kan bli til i Kristus. Når den inspirerte apostel Johannes festet blikket på høyden og dybden og bredden av Faderens kjærlighet til den fortapte slekt, ble han fylt med beundring og ærefrykt. Han kunne ikke finne ord som fullt ut beskriver storheten og ømheten i denne kjærlighet, men han oppfordret verden til å betrakte den: «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss: Vi får kalles Guds barn» (1 Joh 3,1). Hvilken verdi dette gir mennesket! På grunn av overtredelse ble menneskene Satans undersåtter. Ved å tro på Kristi offer kan Adams barn bli Guds barn. Ved å påta seg vår natur løfter Kristus mennesket opp på et høyere trinn. Falne mennesker blir ved forbindelsen med Kristus endog verdige til å kalles «Guds barn».

En slik kjærlighet er uten like. Den himmelske Konges barn! For et dyrebart løfte! Det burde være emne for våre dypeste betraktninger. Vi kan ikke fatte Guds kjærlighet til en verden som ikke elsket ham. Tanken på dette gjør oss

ydmyke. Sinnet blir tatt til fange under Guds vilje. Jo mer vi grunner på Guds karakter i lys av korset, desto mer ser vi av miskunnhet, ømhet og tilgivelse, sammen med rett og rettferdighet. Vårt syn blir klarere, og vi ser utallige beviser på en kjærlighet som er uten grenser, en øm medlidenhet som overgår en mors inderlige medfølelse med sitt villfarne barn.